

Sedl si na postel k Samovi a čekal. Sam měl rozčuchané šedivé vlasy po ramena a husté vousy. Oboje už více bílé než šedé, splývaly v jedno. Skoro nebylo poznat, kde má ústa. Zvedl ruku a položil ji Royovi na nohu. Roy se k němu naklonil, aby zaslechl starcovu odpověď, ale ten jen zachroptěl:

„Vodu..." A upřel staré unavené oči na Roye. Roy tušil, že Sára každou chvíli přijede a pravděpodobně rovnou vstoupí dovnitř. Netrpělivě sykl:

„Dostaneš vodu, ale řekni, kde je to zlato. Přece musíš něco mít! Stejně máš na kahánku, tak mi to prozrad'. Dostaneš vodu a dobře tě pohřbím."

Stařec jen zvedl ruku:

„Vodu!"

Roy uslyšel koně a za chvíli Sářin hlas:

„Royi? Vše v pořádku? Můžu dál?"

„Jen pojd'," vyzval ji Roy.

Vešla do stísněné potemnělé chatky, a než si oči uvykly na tmou, chvíli jí to trvalo.

„Co se děje, Royi?" špitla.

„Starej Sam umírá. Chce vodu. Táhle je hrnek. Skoč pro ni ven, zlato."

Sára vzala hrnek a vyšla z chatky. Roy využil poslední příležitost. Sklonil se ke starci a zašeptal mu do ucha:

„Pro nás tři tu není dost místa, to jistě chápeš, takže to musíme skoncovat. Převrátím to tu naruby a to zlato najdu."

Sevřel starci hrdlo a druhou rukou ucpal ústa a nos. Po chvíli chroptění nastalo ticho. Sára vešla dovnitř. Otočil se na ni se smutkem ve tváři:

„Už ji nepotřebuje, ale ještě stihl říct, že můžeme zůstat."

Sára k němu přistoupila a soucitně mu položila ruku na rameno.

„Je mi to líto, Royi."

Položil svoji dlaň na její a pohládl ji.

„Já vím. Mě taky."

Se Sářinou pomocí mrtvého staříka naložili na vůz, který našel Roy za chatkou. Byla tam také stará mula. Zapřáhl ji a jeli smutně podél lesa na jeho okraj, na malou vyvýšeninu, kde Sama pohřbili. Roy svázal dva klacky a zapíchl

je jako kříž Samovi nad hlavou. Chvilí tiše stáli. Sára čekala, že Roy něco řekne, ale mlčel. Řekla tedy aspoň:

„Odpočívej v pokoji Same. Amen.“

Pojedli něco ze Samových zásob a šli spát. Už se setmělo a Sáře nebylo do řeči. Myslela na otce, kterého pohřbili ve spěchu kamsi do mnoha z prázdných připravených hrobů kousek za táborem. Kopaly se vždy, když se mírně oteplilo, aspoň dva až tři, aby se nemuseli dřít, když půda zamrzla. Měla otce ráda. Byl její jedinou rodinou, i když se jí mnoho nevěnoval. Lopotil se za kouskem chleba a dceru bral jako přítěž a krk navíc. Ale měl ji u sebe. Staral se. Pomáhala, seč mohla již od dětství, aby nebyla otcí jenom ke škodě. Vše se jí teď vracelo. Myšlenky bloudily po všech místech, kterými spolu prošli, a všemi útrapami, jež je potkávaly. To byl také důvod, proč sebou cukla, když se jí dotkly Royovy ruce. Vytrhl ji ze vzpomínek. Lekla se. Roy si to špatně vyložil.

„Co?“ vyjelo z něj nasupeně. Ani snad nepostřehla jeho podrážděný tón nebo mu teď nevěnovala pozornost. Otočila se na něj:

„Ano Royi? Trochu jsem se zamyslela. Víš táta a teď Sam. Nějak to na mě dolehlo.“

„Tak si odpočinem,“ řekl suše a natáhl se, jak byl, do postele po muži, kterého před chvílí zavraždil.

„Pojď si taky lehnout,“ ukázal na úzké místo vedle sebe. Lehla si. Za chvíli cítila, jak se jeho ruce prodírají pod silnými šaty vzhůru. Dala svoji ruku na jeho a zašeptala:

„Dnes prosím ne. Dnes ne.“

Chvilí ještě držel ruku na jejím lýtku a váhal. Nikdo tu nebyl. Nikdo, koho by se dovolala. Mohl si vzít, co chtěl. Pak si ale přeci jen řekl, že to dnes nechá být. Byl také unavený a ještě si chtěl chvíli hrát na manžela a manželku. Líbilo se mu, jak mu věří, odevzdaně se k němu tulí a nechtěl o to přijít. Dokonce si říkal, že když bude trpělivý, třeba vážně půjde takhle žít. Stáhl svou ruku zpod sukně a políbil ji na krk.

„Dobrou noc, láska.“

„Dobrou noc, Royi,“ oddychla si Sára a myslela si, jak ohleduplného má muže. Jen něco vzadu za krkem ji přinášelo nejistý pocit. Proč se Roy neodstrojí, když jde spát? Neodložil ani zbraň. Bude spát na stejném boku celou noc? Snad je jen příliš unaven. Vzdechla a zavřela oči. Divný pocit zůstal.

Ráno je vytrhlo ze spaní rozkopnutí dveří. Stál tam Royův bývalý parťák a zdál se být dost nasupený.

„Dobré ráno, hrdličky," zvolal nevlídně.

„Přišel jsem si pro svého koně, Royi, a přemýšlím, jestli si k tomu jako odškodné nevezmu i mladou paničku."

Roy vyskočil z postele. Přitom shodil Sáru, která ležela před ním, na zem. Rychle si zakryla rukama hlavu a tiskla se k podlaze. Roy ve stejném okamžiku vypálil. Byl však o něco pomalejší a navíc bývalý Royův parťák měl již zbraň připravenou k výstřelu. Parťákova rána tedy třeskla o vteřinku dříve. Přesto byl Royovou rychlou reakcí překvapen. Dostal zásah do ramene. Vyběhl ven, popadl koně, na němž přijel. Ještě odřízl oba koně uvázané u chatrče a uháněl pryč. Koně běželi za prvním druhem instinktivně. Chtěli se držet stáda.

Roy byl raněn do nohy. Přesto se ještě pokoušel útočníka sestřelit z bočního okýnka chatky. Pohybující se cíl byl však daleko. Koně byli ztraceni. Už nemohli odsud.

Otřesená Sára se pomalu zvedala ze země:

„Ach, Royi? Jsi raněn! Proč nám vzal koně?"

„Protože je to křivák."

Roy byl vzteky bez sebe.

Dosud mu vše tak hezky vycházelo. Opravdu nevěřil, že by ho někdo pronásledoval dva dny kvůli koni. Bývalý parťák tím ztrácel čas. Místo hledání zlata nahání koně. Proto hledači ani nelovili zvěř, i když měli hlad, aby se mohli věnovat jen zlatu. Raději ji kupovali od traperů, jako byl třeba Sam, za zlato, které oni tak pracně dolovali po zrnkách. Nikde žádné nugety. Jen pár mizerných zrněk.

Sára nevěděla, co si o tom má myslet, a říkala si, že by to snad ani vědět neměla. Nemá žádnou volbu. Je tu se svým jediným mužem a jediným člověkem na světě, kterého má. Připomněla si, jak jí říkal, že se vzájemně musí podržet, aby to mohli přežít. Už se na nic neptala. Našla lékárníčku, která obsahovala pár hadrů, nějaký líh a šití. Roy si lehl na velký stůl a byl rád, že už se Sára na nic neptá. Za chvíli by asi v návalu vzteku řekl, jak to je, a měl by po idylce a oddané ženušce. Teď ho má koneckonců i kdo ošetřit.

Rána nebyla velká, ale krvácela. Sára si prisvítila petrolejkou. Bylo tu proklatě málo světla. Chvíli jí trvalo, než našla úzký nůž. Položila ho do talířku s lihem. Zhluboka se nadechla a podívala se na Roye. Ten sykl:

„Podej mi whisky. Určitě ji tu někde měl.“